

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **International Pharmaceutical Corporation, a. s.**, IČO 25839136
sídlem Brněnská 315/4, 500 12 Hradec Králové
zastoupený advokátem Mgr. Jakubem Šnajbergem
sídlem Václavské náměstí 807/64, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2017, č. j. 54162/17/5300-21442-809464,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí (dodatečnému platebnímu výměru) vydanému dne 21. 2. 2017 Finančním úřadem pro Královéhradecký kraj (dále jen „správce daně“). Správce daně

doměřil žalobci daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období březen 2011 ve výši 180 000 Kč, zároveň mu uložil povinnost uhradit penále z doměřené daně.

2. Důvodem doměření DPH bylo neuznání žalobcem nárokovaného odpočtu daně z přijatého zdanitelného plnění od společnosti AINRING s.r.o. (dále jen „AINRING“). Správce daně neuznal nárok na odpočet daně uplatněný z žalobcem předloženého daňového dokladu, jelikož plnění na něm deklarované (průzkum chování studentů farmaceutických fakult v České republice při výběru budoucího zaměstnavatele, požadavky na budoucí zaměstnání spolu s prezentací žalobce na všech farmaceutických fakultách a vytvoření náborového kanálu) ve skutečnosti nebylo provedeno. Žalobce tak nesplnil podmínky stanovené v § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“). Žalovaný dospěl v napadeném rozhodnutí ke shodnému závěru.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Podle žalobce správce daně a žalovaný opomíjí důkazní prostředky, které jim žalobce předložil. Pokud by je řádně hodnotili, museli by dojít k závěru, že předmětné zdanitelné plnění bylo poskytnuto, a to společností AINRING. Žalobce zdůraznil, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu může v daňovém řízení k prokázání určitých skutečností postačovat i řetězec nepřímých důkazů, které jsou v takovém příčinném vztahu k dokazované skutečnosti, že z nich je možno vyvodit jen jediný závěr a současně vyloučit možnost jiného závěru.
4. Vedle důkazů provedených správcem daně žalobce navrhuje provedení důkazu audiozáznamy výpovědi PharmDr. M. M., předsedy představenstva žalobce, a Ing. J. S., které byly učiněny v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 40 T 16/2015. Těmito důkazy bylo podle žalobce bez důvodných pochybností prokázáno, že deklarované zdanitelné plnění bylo poskytnuto.
5. Žalobce dále odkázal na protokol z ústního jednání vedeného správcem daně dne 12. 12. 2014, v němž je zaznamenaná výpověď pana M. v daňovém řízení. Z této výpovědi vyplývá, že pan M. se s celým průzkumem chování spoléhal na pana S. Důvodem této spolupráce byla důvěra mezi uvedenými osobami z předchozích obchodních projektů. Pozice pana S. ve vztahu k žalobci (resp. k panu M.) byla taková, že v daném obchodní vztahu vystupoval jako prostředník mezi uvedenými subjekty a zároveň jako subdodavatel společnosti AINRING, která průzkum chování uskutečnila. Z audiozáznamů výpovědí před Městským soudem v Praze zároveň vyplývá, že pan S. veškeré plnění uskutečňoval sám či za pomoci pana P. Plnění byla následně fakturována subdodavatelsky na společnosti pana F. V., tj. i na společnost AINRING, se kterou pan M., prostřednictvím pana J. S., uzavřel smlouvu a od níž si objednal předmětné plnění.
6. Z výsledků pana S. a pana M. dále vyplývá, že pan M. velice dlouho prověřoval pana S. Jejich schůzky trvaly více než 5 měsíců, teprve poté pan M. pověřil pana S. prvním projektem. Před započítáním spolupráce s danou společností od pana S. (resp. F. V.) si pan M. ještě zkontroloval společnosti z veřejně dostupných informačních zdrojů. Nemohl tudíž porušit péči řádného hospodáře. Případný nesoulad ve struktuře společnosti AINRING nemůže být žalobci přičítán k tíži. Žalobce neměl povinnost (ani právo) řešit vnitřní strukturu společnosti AINRING.

7. Ve vztahu k otázce, proč byl průzkum chování poskytnut prostřednictvím subdodavatele společnosti AINRING, vyplývá z výsledku pana S., že tento způsob mu zaručoval možnost uzavření smluv a spolupráce s jeho klienty bez nutnosti měnit jejich dodavatele. Pan S. tedy zajišťoval klienty a zadání práce, kterou následně odvedl sám či prostřednictvím subdodavatele. Následně byla tato činnost fakturována společností F. V., v daném případě společností AINRING, která figurovala jako generální dodavatel žalobce.
8. Žalobce také namítl, že jiné důkazní prostředky než ty, které již předložil, nemá, neboť většina podkladů, které měl k dispozici, byla zabavena Policií ČR. Zabavená dokumentace přitom nebyla vrácena vcelku. Značná část podkladů zabavených Policií ČR tak není ani součástí trestního spisu. Policie ČR zabavila rovněž počítač pana M., který byl následně vrácen poškozený, a to nejspíše v důsledku neodborné manipulace ze strany Policie ČR. Další důkazní prostředky (tj. všechny objednávky, včetně doplňující korespondence, všechny studie poskytnuté v elektronické podobě a v konkrétním případě i vypracovaný průzkum chování) tak musí být v držení Policie ČR. Žalobce proto navrhl správci daně i žalovanému jiné důkazní prostředky ve formě svědeckých výpovědí a audiozáznamů z hlavního líčení. Finanční orgány nicméně tyto důkazy odmítly pro nadbytečnost.
9. Žalobce dále polemizuje s jednotlivými tvrzeními obsaženými v napadeném rozhodnutí žalovaného. K tvrzení, podle něž pan M. nedokázal uspokojivě vysvětlit, proč jednal s panem S. a proč se nezajímal o vnitřní poměry ve společnosti AINRING, odkázal na audiozáznamy výpovědí z řízení před trestním soudem (viz výše). V bodě 22 napadeného rozhodnutí se žalovaný vyjádřil k zadání a konkretizaci uskutečnění průzkumu chování. Podle žalobce přitom ale nebral v potaz vyjádření pana M. a ztotožnil text objednávky s jednáními, ke kterým docházelo mezi panem M. a panem S. v průběhu uskutečnění průzkumu chování. Žalovaný uvedl, že pan M. nepostupoval s péčí řádného hospodáře, aniž by vzal v potaz obchodní zvyklosti a zavedenou praxi jednotlivých osob. Předmět průzkumu chování se totiž na základě ústní dohody rozšířil v průběhu uskutečňování zadání (plnění mělo být zaměřeno hlavně na nábor zaměstnanců, nikoliv na průzkum chování studentů). Závěr žalovaného, podle něž je výpověď o rozšíření původního zadání účelová (uvedený v bodě 24 jeho rozhodnutí), je formalistický, neboť nereflektuje skutečnosti každodenních obchodních styků. Žalobce proto nesouhlasí ani se závěrem, podle něž předložený příklad dopisu zasílaného společností AINRING potenciálním zaměstnancům lékařských zařízení žalobce, nemá souvislost s průzkumem chování (bod 27 napadeného rozhodnutí).
10. Ze skutečnosti, že společnost AINRING neužívala svůj bankovní účet pro platby třetím osobám (resp. subdodavatelům), nelze dle žalobce vyvozovat závěr, že neměla žádné subdodavatele a že nevykonávala žádnou obvyklou obchodní činnost (bod 28 rozhodnutí žalovaného). Žalovaný v daném bodě také uvedl, že pan V. provedl dne 4. 3. 2011 z bankovního účtu společnosti AINRING hotovostní výběr ve výši převyšující částku uvedenou na daňovém dokladu, z čehož dovodil, že se jednalo o účelovou platbu a že vybraná částka byla v neznámém rozsahu vrácena panu M.. S takovýmto závěrem žalobce nesouhlasí, namítl, že ze strany žalovaného se jedná o ničím nepodložený závěr ovlivněný probíhající trestním řízením vedeným proti panu M.
11. V bodě 33 svého rozhodnutí se žalovaný odvolává na informace získané z výpovědi spolupracujícího obviněného, pana V., že společnost AIRING a další společnosti pouze

vystavovaly fiktivní faktury svým „klientům“, včetně žalobce, aniž by došlo k reálnému uskutečnění zdanitelného plnění ze strany těchto společností. Podle žalobce se však tato výpověď nedotýká nyní posuzovaného daňového dokladu a není podepřena jinými důkazy než výpovědí osoby, která usiluje o prominutí možné trestní sankce. Daňový doklad posuzovaný v této věci není součástí obžaloby podané proti panu M.. V bodě 47 rozhodnutí se pak žalovaný odvolává na excelové tabulky, aniž by uvedl, jak se vztahují k tomuto daňovému dokladu či k průzkumu chování. Dle výpovědi pana V. se mělo jednat o jeho soukromé tabulky, pan M. o jejich existenci nic nevěděl. Vyplácené částky, které z těchto tabulek mají vyplývat, nic neznamenají.

12. V bodě 34 žalovaný poukázal na skutečnost, že pan M. zaslal panu S. dne 24. 2. 2011 e-mailovou zprávu s žádostí o vystavení faktury, ale daňový doklad uváděl datum vystavení 14. 2. 2011. Podle žalobce ale pan M. většinou potvrzoval dokončení zakázky prostřednictvím e-mailové komunikace. Tím byl poskytovateli plnění dán i souhlas s vystavením daňového dokladu. Vzhledem k tomu, že se stávaly případy, kdy nebyla na daňovém dokladu uvedena odsouhlasená cena, bylo součástí této komunikace i potvrzení sjednané ceny za poskytnuté plnění. Občas se stávalo, že i přesto že bylo převzetí plnění žalobcem potvrzeno, nebyl zhotovitelem daňový doklad včas vystaven. To bylo důvodem, proč pan M. urgoval jeho vystavení, neboť se blížil termín podání daňového přiznání k dani z přidané hodnoty.
13. V bodě 48 rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že pan M. jednal s vědomým úmyslem při zajišťování „daňové optimalizace“. K tomu ale nepředložil jediný důkaz. Podle bodu 49 se pan M. dopustil trestného činu krácení daně, poplatku a podobné povinné platby. Žalovaný zde odkazuje na výpověď spolupracujícího obviněného F. V. Městský soud v Praze však ve věci vedené pod sp. zn. 40 T 16/2015 dosud pravomocně nerozhodl. Žalovaný tak má za prokázané skutečnosti, které přísluší hodnotit pouze trestnímu soudu, čímž se dopustil porušení § 99 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Totéž žalovaný činí v bodě 54 svého rozhodnutí, kde rovněž hodnotí obsah SMS zpráv, e-mailů a odposlechů získaných v rámci uvedeného trestního řízení.
14. Z bodu 50 napadeného rozhodnutí vyplývá, že audiozáznam svědecké výpovědi B. H. byl považován za indicii pro odůvodnění pochybností, zda k uskutečnění průzkumu chování skutečně došlo. Podle žalobce si však žalovaný plete časové souvislosti této výpovědi. Pan H. byl v době, kdy společnost AINRING poskytla žalobci průzkum chování, stále v pracovním poměru ve vztahu ke společnosti Interchemia Praha, spol. s r.o.
15. Z bodu 51 rozhodnutí žalovaného pak vyplývá, že svědecká výpověď Mgr. P. F. nebyla provedena, a to z důvodů, že (i) žalovaný odmítá vzít v potaz rozšíření předmětu průzkumu chování (viz výše), (ii) podle žalovaného takováto svědecká výpověď neprokazuje, že průzkum chování byl vypracován společností AINRING. K druhému bodu žalobce namítl, že ačkoliv takováto svědecká výpověď se zřejmě nebude dotýkat otázky, kdo vypracoval průzkum chování, tak se zcela jednoznačně bude dotýkat otázky, zda došlo k uskutečnění průzkumu chování.
16. Žalobce dále namítl, že důkazním prostředkem nemohou být přepisy audiozáznamů odposlechů, ale záznamy jako takové. Finanční orgány ale nepracovaly s audiozáznamy odposlechů.

17. Navíc podle judikatury Ústavního soudu i za situace, kdy skutečným dodavatelem byl jiný subjekt, než subjekt uvedený na dokladech (což ovšem není tento případ), je třeba umožnit daňovému subjektu prokázat skutečné výdaje jinými prostředky.
18. Žalobce poukázal také na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž si daňové orgány musí být vědomy specifík důkazu protokolem o výpovědi obviněného majícího původ v trestním řízení a musí vždy zvažovat, zda je tento důkaz v souladu s dalšími důkazy získanými v daňovém řízení. Výslech obviněného je totiž prostředkem obrany obviněného, který tak může uvádět i nepravdu. Zároveň platí, že správce daně se nejprve musí pokusit znovu získat výpovědi svědků a veškeré relevantní důkazy. Důkazy získané v trestním řízení si správce daně může vyžádat pouze v případě, že tyto důkazy nelze v rámci daňového řízení zajistit.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného a repliky žalobce

19. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce vytrhává jednotlivá zjištění z celkového kontextu napadeného rozhodnutí a zkresluje závěry žalovaného a správce daně. Například žalovaný nikde neuvedl, že se pan M. dopustil trestného činu zkrácení daně. O panu M. bylo vždy pojednáváno jako o obviněném z trestného činu zkrácení daně, správní orgány nikde nekonstatovaly, že se trestný čin stal. Nemohlo tak dojít k porušení § 99 odst. 2 daňového řádu.
20. K namítanému využití důkazů z trestního řízení žalovaný uvedl, že prvotní pochybnosti ohledně oprávněnosti nárokováného odpočtu vzbudilo jednak jednání pana M., který podal dne 5. 11. 2013 dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob z důvodu „účetní opatrnosti“ vzhledem k trestnímu stíhání obchodního partnera, dále pak trestní stíhání samotného pana M., předsedy představenstva žalobce. Nicméně správce daně prováděl v daňovém řízení vlastní dokazování. Využil přitom i informace z trestního řízení, zároveň však dostal zásadě bezprostřednosti daňového řízení, neboť veškeré důkazní prostředky byly žalobci zpřístupněny. Žalovaný v této souvislosti dále odkázal na vymezení podmínek, za kterých jsou výpovědi a jiné dokumenty z trestního řízení použitelné v daňovém řízení, obsažené v judikatuře Nejvyššího správního soudu. V případě žalobce byly všechny tyto podmínky splněny. Žalobce v rámci daňového řízení nevznese přímý požadavek na zopakování svědeckých výpovědí (svědků V., V. a H.), které byly převzaty z trestního řízení, ani neuvedl, co by takovými svědeckými výpověďmi mělo být v daňovém řízení prokázáno. Potřeba zopakování těchto svědeckých výpovědí pak nevyplývala ani z žádných jiných okolností daňového řízení. V podrobnostech žalovaný odkázal na bod 55 napadeného rozhodnutí. Objem důkazních prostředků získaných z trestního řízení je navíc oproti ostatním důkazním prostředkům marginální, což odpovídá požadavkům uvedeným v nálezů Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 232/02.
21. K navrženému důkaznímu prostředku formou audiozáznamu výslechu pana S. žalovaný odkázal na bod 45 napadeného rozhodnutí o odvolání. Navržený audiozáznam se dle sdělení samotného žalobce nevztahuje k předmětnému daňovému dokladu, resp. nevztahuje se k plnění od obchodní společnosti AINRING. K navrženému důkaznímu prostředku formou audiozáznamu výslechu pana M. žalovaný uvedl, že tento byl žalobcem uplatněn v daňovém řízení za jiné zdaňovací období, o němž je krajským soudem vedeno řízení pod sp. zn. 31 Af 12/2018. Žalovaný tak odkázal na bod 70 rozhodnutí vydaného v této věci (rozhodnutí č. j. 54166/17/530021442-809464), z něhož

vyplývá, že audiozáznam výsledku pana M. je pouhým tvrzením o skutkovém stavu, tak jak jej prezentuje žalobce. V případě, kdy daňový subjekt uplatňuje nárok na odpočet, však nepostačuje, aby tento daňový subjekt svá tvrzení uváděná v daňovém přiznání o nárokovaném odpočtu prokazoval opět svými tvrzeními uváděnými v trestním řízení. Podle žalovaného si žalobce navíc protiřečí. Na jednu stranu brojí proti používání důkazů z trestního řízení, na druhou stranu sám navrhuje důkazní prostředek, který byl v trestním řízení pořízen.

22. Také další žalobní námitky jsou dle žalovaného nedůvodné. Žalovaný v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na zprávu o daňové kontrole.
23. Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, v níž dále polemizoval s jeho závěry. Nad rámec argumentace obsažené v žalobě zde žalobce namítl, že správce daně nemohl řádným způsobem unést své důkazní břemeno ve vztahu k prokázání důvodnosti a závažnosti svých pochybností. Tvrzené pochybnosti ohledně předložených daňových dokladů totiž založil výhradně na důkazech získaných z trestního spisu, nikoliv na své vlastní vyhledávací činnosti. Porušil tak zásadu bezprostřednosti a zásadu součinnosti. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 Afs 19/2009 – 57, podle nějž důkazy mající původ v trestním řízení nemohou být jedinými rozhodujícími důkazy, kterými by správce daně unesl své důkazní břemeno zpochybňující účetnictví daňového subjektu.

IV. Ústní jednání

24. Během soudního jednání, které se uskutečnilo dne 12. 2. 2020, předně zástupce žalobce odkázal na podanou žalobu a pověřený pracovník žalovaného odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě. K dotazu soudu, zda trvá na návrzích na doplnění dokazování uplatněných v žalobě, zástupce žalobce uvedl, že bere zpět návrh na provedení svědecké výpovědi technického ředitele žalobce, Ing. D. S. Setrval však na návrzích na provedení následujících důkazů: 1) audiozáznamy výpovědí PharmDr. M. M. a Ing. J. S., které byly učiněny v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 40 T 16/2015; 2) pracovní smlouva, kterou s žalobcem (jako zaměstnavatelem) dne 2. 4. 2012 uzavřel B. H. (jako zaměstnanec). Soud vyhověl důkaznímu návrhu ad 2) a konstatoval podstatný obsah předmětné pracovní smlouvy (založené na č. l. 78 soudního spisu). Pokud jde o důkazní návrh ad 1), krajský soud považoval za nadbytečné vyžadovat od Městského soudu v Praze audiozáznamy výpovědí pana M. a pana S. Jedná se o důkazní návrhy, které žalobce uplatnil již v daňovém řízení. Jestliže by soud při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí shledal, že tyto důkazy měly být provedeny v daňovém řízení a že jejich neprovedení představuje takovou vadu řízení, která může mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, soud by zrušil dané rozhodnutí a uložil správnímu orgánu, ať své pochybení napraví. Prováděním těchto důkazů v soudním řízení by soud nahrazoval činnost správního orgánu, což není jeho úkolem.

V. Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního. Žalobu shledal nedůvodnou.
26. Krajský soud předesílá, že nepovažuje za účelné podrobně vyvracet jednotlivé žalobní námitky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každý dílčí argument žalobce. Spíše

proti nim hodlá postavit vlastní ucelený argumentační systém, ve smyslu závěrů vyslovených v nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30). Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je totiž spjat s otázkou hledání míry, respektive poměrnosti či adekvátnosti odůvodnění ve vztahu k námitkám. Povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou dílčí námitku. Zejména u velmi obsáhlých podání by tento přístup vedl až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, a ze dne 3. 11. 2015, č. j. 2 Afs 143/2015 – 71).

27. Jádrem sporu v posuzované věci je otázka, zda žalobce uplatnil v souladu se zákonem nárok na odpočet daně, který má základ v daňovém dokladu vystaveném společností AINRING, s uvedeným předmětem plnění „průzkum chování studentů farmaceutických fakult v České republice při výběru budoucího zaměstnavatele, požadavky na budoucí zaměstnání spolu s prezentací žalobce na všech farmaceutických fakultách a vytvoření náborového kanálu“ (dále též pouze „průzkum chování“). Žalobce si na základě uvedeného daňového dokladu evidenční č. 110100061, respektive č. 12110214-1, v rámci daňového přiznání k DPH za březen 2011 nárokoval odpočet daně ve výši 180 000 Kč (základ daně 900 000 Kč).
28. Z daňového spisu krajský soud zjistil, že dne 5. 11. 2013 žalobce podal dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2011, v němž zvýšil základ daně z příjmů o 900 000 Kč na základě předmětné faktury, daňového dokladu č. 110100061. V rámci vyhledávací činnosti prováděné před zahájením daňové kontroly poté správce daně nahlédl do trestního spisu, z něž zjistil, že PharmDr. M. M. je stíhán pro dílčí skutky pokračujícího zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby. Pan M. byl obviněn z toho, že jako statutární orgán žalobce a dalších obchodních společností po předchozí dohodě s Ing. J. S. úmyslně zahrnul do daňových přiznání k DPPO jako daňově uznatelné výdaje a do daňových přiznání k DPH jako přijatá zdanitelná plnění s nárokem na odpočet daně fiktivní faktury – daňové doklady od různých dodavatelů, mj. i od společnosti AINRING. Předmětem plnění dle těchto faktur měla být např. marketingová podpora, vytváření strategií, průzkumy trhu, zhodnocení projektů, reklamní činnost, různé analýzy a strategická poradenství. Do protokolu o výsledku obviněného pan M. uvedl, že pokud se týká DPPO, tak doznává, co je mu kladeno za vinu. Celou záležitost bral jako běžnou daňovou optimalizaci, nedomníval se, že se jedná o něco nezákonného. Co se týče DPH, tak se pan M. domnívá, že státu nemohla vzniknout žádná škoda, protože daňová povinnost byla snížena na straně odběratelů o stejnou částku, o jakou byla zvýšena na straně dodavatelů.
29. Správce daně v návaznosti na uvedená zjištění zahájil u žalobce dne 3. 4. 2014 daňovou kontrolu DPH za zdaňovací období březen 2011 a leden 2012 (v případě období leden 2012 správce daně prověřoval žalobcem nárokováný odpočet daně z přijatého zdanitelného plnění od společnosti GROUP ANALYSIS s.r.o. – rozhodnutí o doměření daně vydané ve vztahu k tomuto plnění je předmětem přezkumu v řízení vedeném u krajského soudu pod sp. zn. 31 Af 12/2018).

30. Při ústním jednání konaném dne 12. 12. 2014 pan M. k dotazu správce daně, zda potvrzuje svou výpověď uvedenou v protokolu o výsledku obviněného, popřel svoje doznání. Uvedl, že se doznal pouze k tomu, že šly zpět nějaké „provize“, a to ve výši odhadem 90 až 95 % ze základu daně fakturovaných částek (nikoliv ale v případě nyní posuzovaného plnění). Faktury pro něj nebyly fiktivní, plnění na jejich základě proběhlo. V nyní posuzovaném případě si předmětnou službu objednal proto, že v oboru farmacie byl v minulosti nedostatek lidí. V letech 2008 až 2010 si nábor zaměstnanců dělal sám, od roku 2011 se rozhodl svěřit tuto činnost třetí osobě. Jednal o tom s panem S. a dalšími dvěma osobami, jejichž jména si již nepamatuje. S panem S. se ústně dohodl na podrobnostech – sdělil mu, kolik potřebuje lékárníků, místo výkonu jejich práce atd. Poté panu S. odsouhlasil jím navržený postup. Jednalo se o provedení průzkumů na farmaceutických fakultách v Hradci Králové, v Brně a v Bratislavě a dále na místech, kde se shromažďují potenciální zájemci o pracovní pozici lékárníka (např. lékárenské dny, lékárenské semináře, firemní akce pro lékárníky atd.). Pan S. vytvořil prezentaci žalobce, která obsahovala požadavky na lékárníky, informace o žalobci a další. Pravidelně získával adresy (fyzické i elektronické) z uvedených fakult a případně z jiných zdrojů, a na tyto adresy předmětné prezentace zasílal spolu s cílenými dopisy. Dopisy i vytvořené prezentace byly formálně i obsahově odsouhlasovány e-mailem. Následně se žalobci ozývali oslovení zájemci, se kterými byla prováděna výběrová řízení a byli přijati vyhovující pracovníci (od roku 2011 celkem 34 osob). Návrh a zpracování prezentací a návrh a zpracování letáků včetně jejich výroby zajišťoval pan S. Plnění bylo poskytováno od začátku roku 2011, nebyla o tom sepsána žádná smlouva. Prezentace byly rozesílány i v průběhu roku 2012. Předmětem fakturace byly také průzkumy chování studentů (vyhodnocení spolu s dotazníky).
31. Žalobce svá tvrzení dokládal (vedle zmíněného daňového dokladu – faktury č. 110100061) následujícími důkazy. Předně správci daně předložil objednávku ze dne 4. 1. 2011. Tato objednávka byla učiněna písemnou formou a sestávala z jediné věty: „Objednáváme si u vás průzkum chování studentů farmaceutických fakult v České republice při výběru budoucího zaměstnavatele, požadavky na budoucí zaměstnání spolu s prezentací společnosti IPC na všech farmaceutických fakultách a vytvoření náborového kanálu.“ Dále žalobce předložil příklady upoutávek na akce, na kterých měly být poskytovány letáky s jeho prezentací. Konkrétně se jedná o nabídku na účast na akci JobFair2010 od Unie studentů farmacie při Farmaceutické fakultě Veterinární a farmaceutické univerzity Brno, který se konal 29. 3. 2010, a pozvánku na veletrh pracovního uplatnění v medicíně a farmacii, který se konal v termínu 4. 5. 2010. Žalobce předložil rovněž dva prezentační listy. Jeden obsahoval informaci o tom, že hledá spolupracovníky pro další rozvoj společnosti, druhý nabízel studentům vykonání odborné praxe a možnost placené brigády. Žalobce předložil konečně také příklad cíleného dopisu a seznam adres, na které měly být takové cílené dopisy zasílané.
32. Pan S. odmítl v daňovém řízení vypovídat jako svědek, neboť by jeho výpověď mohla být využita proti jeho osobě v trestním řízení. Společnost AINRING na výzvu správce daně k poskytnutí listin a věcí nereagovala. Správci daně se nepodařilo ani zjistit, zda z předmětného plnění přiznala a odvedla daň. Z odpovědi dožádaného správce daně toliko vyplynulo, že společnost AINRING je nekontaktní, není registrována k dani z příjmů ze závislé činnosti a funkčních požitků ani k dani z příjmů vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně a nevykazuje žádné zaměstnance.

33. Od společnosti UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., u níž měla společnost AINRING vedený bankovní účet, správce daně zjistil, že na daný účet byly připisovány finanční částky v řádech statisíců až miliónů korun a následně byly v hotovosti vybírány panem F. V. nebo Ro. V. Poté, co žalobce na předmětný účet dne 2. 3. 2011 uhradil fakturu č. 110100061, F. V. dne 4. 3. 2011 vybral z účtu v hotovosti částku 2 100 000 Kč.
34. Správce daně dále získal od Policie ČR protokoly o výslechu svědka J. V., obviněného F. V. a obviněného B. H., dále e-mailovou komunikaci mezi panem M. a panem S. a excelovou tabulku nazvanou „Optimalizace_2011“.
35. Svědek J. V. byl v době od 1. 12. 2008 do 2. 5. 2012 jednatelem a jediným společníkem společnosti AINRING. Svědek vypověděl, že jeho kamarád F. V. ho požádal, zda na něj může zapsat společnost AINRING. Pan V. mu následně udělil plnou moc, aby mohl jménem společnosti jednat, pan V. tak zpracovával pro společnost AINRING účetnictví a staral se o její chod. Svědek neví o společnosti AINRING vůbec nic, žádné služby nezajišťoval, neprováděl žádné transakce na bankovním účtu, není mu nic známo o žádných zaměstnancích či externích spolupracovnících dané společnosti.
36. Spolupracující obviněný F. V. ve své výpovědi popsal systém „daňových optimalizací“ založených na tom, že různé společnosti vystavovaly faktury na fiktivní plnění, jejichž příjemci měly být společnosti, v nichž byl statutárním orgánem pan M. Spolupráci na tomto systému nabídl panu V. pan S. Velká část takto fakturovaných finančních prostředků se vracela zpět klientům, společností pana M. Předmětem plnění měla být webová reklama, průzkumy trhu, či marketingové studie. Z těchto činností byly realizovány pouze webové reklamy, ale i jejich cena byla nadhodnocena. K marketingovým studiím a průzkumům trhu pan V. uvedl, že veškeré materiály měli klienti předem vytvořeny nebo si je zajistili sami. Mezi klienty, pro které byly vystaveny fiktivní faktury, jmenoval i žalobce. Na základě požadavků klientů, které mu předával pan S., vystavoval fiktivní faktury mj. za společnost AINRING a tyto faktury předával zpět panu S. Společnost AINRING neměla žádné zaměstnance, pouze vystavovala faktury, nikdy však žádné studie neprovedla, a to ani subdodavatelsky. F. V. dále uvedl, že měl dispoziční právo mj. k bankovnímu účtu společnosti AINRING a pan S. se jej vždy dotazoval na příchod plateb od klientů na účet. Následně dostal od pana Severského pokyny, kolik hotovosti se má vybrat, hotovost vybral a předal ji panu S. V případě, že nemohl hotovost vybrat, tak hotovost vybíral pan R. V. a předával ji rovněž panu S., případně přímo klientům. S panem S. se F. V. dělil o provizi cca. 5 až 10 procent z ceny fakturovaného plnění, zbytek hotovosti se vracel klientům.
37. Spolupracující obviněný B. H. ve své výpovědi také popisoval svou účast na výše uvedeném systému „daňových optimalizací“, a to z pozice zaměstnance žalobce a další ze společnosti, které jsou s ním personálně propojené. Jeho obvinění nicméně nezahrnovalo plnění mezi společnostmi AINRING a žalobcem, pan H. ani o něm výslovně nehovořil.
38. E-mailová komunikace mezi panem M. a panem S. týkající se této věci probíhala následujícím způsobem. Dne 24. 2. 2011 napsal pan M. panu S.: „Potřebuji vyfakturovat z AINRINGU na International Pharmaceutical Corporation a.s. mimořádnou akci na téma Průzkum chování studentů farmaceutických fakult v České republice při výběru budoucího zaměstnavatele, požadavky na budoucí zaměstnání spolu s prezentací společnosti IPC na všech farmaceutických fakultách a vytvoření náborového kanálu.“ Pan S. obratem odpověděl: „Samozřejmě rádi uděláme. Pošlete kolik a kdy vystavit a kdy splatno.“ Pan M. dne 25. 2.

2011 ještě dodal: „*Tak to hlavní jsem zapomněl. Bude to 900 000 bez DPH, vystavit můžeme ihned.*“

39. Pokud jde o zmíněnou excelovou tabulku „*optimalizace_2011*“, tato byla zajištěna na harddisku, který měl J. S. uschován v bezpečnostní schránce. Z jejího obsahu je zřejmé, že se jedná o evidenci, kterou vedl F. V. o fiktivně vystavených fakturách, provedených platbách a provizích. Ve své výpovědi k tomu pan V. uvedl, že danou tabulku vytvořil podle požadavků pana S., aby existovala „*evidence vystavených faktur, jejich úhrady a rozdělení provizí a vratky zpět zadavateli. Sloupec marže určuje finanční částku přepočtenou dle dohodnutých procent ze základu fakturované částky. Procenta jsou uvedena ve sloupci P. Sloupec F marže k dělení - je vlastně marže, ze které se v dalším sloupci vypočítávala polovina pro rozdělení s panem S. Další sloupec je sloupec náklady, tedy jsou částky, které jsme platili za vystavené faktury, našim společností, na snížení daní na to čištění. Další sloupec provize v tomto sloupci jsou částky, které jsme vypláceli zprostředkovateli, tedy osobám, které nám zprostředkovaly klienta. Další sloupec je zůstatek, tedy jsou vyčísleny částky, které se vracely zadavateli. V tabulce pod hlavní výpočtovou tabulkou uvádím, že jsou vyčíslena dohodnutá procenta se zadavateli. Ve sloupci P jsou zobrazeny dohodnuté provize se zadavateli a ve sloupci Q jsou procenta pro zprostředkovatele. Faktická činnost neprobíhala.*“ Na otázku, zda mohly být fakturované činnosti prováděny například prostřednictvím třetích osob, pan Vrba odpověděl: „*Určitě nemohly, pro společnosti, za které jsem tyto činnosti fakturoval.*“
40. Správce daně zaslal dne 14. 1. 2016 žalobci výzvu k odstranění pochybností. Konstatoval, že má pochybnosti o tom, zda žalobce předmětný nárok na odpočet DPH uplatnil v souladu s § 72 a násl. zákona o DPH. Své pochybnosti podrobně odůvodnil, mimo jiné s odkazem na výše shrnuté poznatky. Žalobce na tuto výzvu reagoval podáním ze dne 2. 2. 2016. Podle správce daně však žalobce neodstranil jeho pochybnosti specifikované ve výzvě ze dne 14. 1. 2016. Správce daně proto dne 21. 2. 2017 (poté, co žalobce seznámil s výsledkem kontrolního zjištění a poskytl mu prostor vyjádřit se k tomuto výsledku), vydal dodatečný platební výměr, kterým doměřil žalobci DPH za zdaňovací období březen 2011 ve výši 180 000 Kč. Žalovaný následně (žalobou napadeným rozhodnutím) zamítl odvolání podané žalobcem proti uvedenému dodatečnému platebnímu výměru. Shodně jako správce daně dospěl k závěru, že deklarované plnění ve skutečnosti nebylo vůbec provedeno.
41. Krajský soud při hodnocení závěrů finančních orgánů vycházel z úpravy podmínek pro uplatnění odpočtu DPH obsažené v § 72 a násl. zákona o DPH. Podle § 72 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelného plnění poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku. Podle § 73 odst. 1 písm. a) téhož zákona je základní podmínkou pro možnost uplatnění nároku na odpočet daně, kterou vůči plátcu uplatnil jiný plátce, prokázání tohoto nároku daňovým dokladem.
42. Samotným předložením (formálně bezvadného) daňového dokladu však nedochází k automatickému prokázání nároku na odpočet daně. Daň či nárok na odpočet daně nemají základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění. Zákon nestojí na formálním vykazání zdanitelného plnění, ale na stavu faktickém (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006 – 107). Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2008, č. j. 9 Afs 93/2007 – 84, konstatoval,

že ani „doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění.“ Pro uplatnění nároku na odpočet daně nestačí ani prokázat, že se zdanitelné plnění uskutečnilo, je třeba prokázat, že k jeho přijetí došlo deklarovaným způsobem (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 9 Afs 42/2011 – 56, a ze dne 23. 4. 2014, č. j. 9 Afs 91/2013 – 38).

43. Dále je třeba uvést, že k problematice rozložení důkazního břemena mezi správce daně a daňový subjekt v daňovém řízení existuje bohatá soudní judikatura, jejíž závěry sice byly formulovány především na podkladě úpravy obsažené v zákoně č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, avšak v zásadě jsou aplikovatelné i na úpravu obsaženou v nyní účinném zákoně č. 280/2009 Sb., daňovém řádu (dále jen „daňový řád“). Plyne z ní, že daňové řízení je postaveno na zásadě, podle níž každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v důkazním řízení, které vede správce daně. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nemůže získat z vlastní úřední evidence (§ 92 odst. 4 daňového řádu). Pravidlo, že v daňovém řízení nese důkazní břemeno daňový subjekt, má však některé výjimky – například podle § 92 odst. 5 písm. c) citovaného zákona správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 – 119).
44. V nyní posuzované věci správce daně zjistil četné skutečnosti, které zpochybňují věrohodnost daňového dokladu předloženého žalobcem. Žalobce například podal dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2011, v němž zvýšil základ daně z příjmů na základě předmětné faktury. Předseda představenstva žalobce, pan M., v trestním řízení částečně doznal svou vinu ze zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, byť pouze ve vztahu k DPPO. V daňovém řízení pan M. uváděl, že provedení průzkumu chování domlouval s panem S., který ale ke společnosti AINRING neměl žádnou vazbu. Nestandardně působí také skutečnost, že objednávka byla zformulována velice vágně. Vzhledem k hodnotě plnění ve výši 900 000 Kč bez DPH je podivné, že žalobce ani neuzavřel písemnou smlouvu s dodavatelem a bez dalšího si objednal plnění s nejasně stanovenými parametry (ze zadání nebylo vůbec jasné, jakým způsobem má být průzkum prováděn, jaký přesně má být jeho výstup atd.). Podle tvrzení žalobce (respektive pana M.) mělo být výstupem z činnosti společnosti AINRING jednak několikastránkové vyhodnocení průzkumu chování studentů, jednak nábor 34 nových zaměstnanců. Žalobce však nebyl schopen správcu daně předložit zmíněné vyhodnocení průzkumu chování, ani uvést, které konkrétní zaměstnance takto přijal.
45. Z výpovědi J. V. pak vyplynulo, že jeho jednání ve společnosti AINRING bylo pouze formálního charakteru. F. V. podrobně popsal schéma „daňových optimalizací“ a vrácení „provizí“, do kterých byla zapojena celá řada subjektů (mezi nimi i žalobce a

společnost AINRING). Činnosti fakturované mezi těmito společnostmi se dle pana V. vůbec neuskutečnily, jednalo se o fiktivní plnění. O tom, že tak tomu bylo i v případě nyní posuzovaného plnění, svědčí rovněž další obstarané důkazy a zjištění. Například excelová tabulka „optimalizace_2011 (do předmětné evidence faktur byl zjevně zahrnut i doklad č. 110100061, k tomu viz v podrobnostech str. 17-18 zprávy o daňové kontrole). Anebo výpis z bankovního účtu společnosti AINRING, u nějž soud plně souhlasí s hodnocením finančních orgánů, že pohyby, které na tomto účtu probíhaly, nesvědčí o tom, že by daná společnost vykonávala běžnou ekonomickou činnost. Vše naopak nasvědčuje tomu, že platba na základě nyní posuzované faktury proběhla účelově, peníze byly z účtu obratem vybrány a většina z nich vrácena žalobci, tak jak obecně popisoval celé schéma „daňových optimalizací“ F. V.

46. Pro uvedený závěr svědčí také výše citovaná e-mailová korespondence mezi panem Mašátem a panem Severským. Nutno připomenout, že žalobcem předložená objednávka je datována ke dni 4. 1. 2011 a na faktuře je jako datum uskutečnění plnění uvedeno 14. 2. 2011. Předmětná e-mailová komunikace, k níž došlo až ve dnech 24. 2. a 25. 2. 2011, však pouze podporuje závěr o tom, že deklarované plnění se vůbec neuskutečnilo a že byl pouze vystaven daňový doklad (na základě této domluvy přes e-mail). Tvrzení žalobce, podle nějž pan Mašát pouze potvrzoval sjednané ceny za poskytnuté plnění a urgoval vystavení faktury (viz výše bod 12 rozsudku), působí značně nevěrohodně.
47. Žalobcem předložené důkazy tyto pochybnosti neodstranily. Žalobce předložil správci daně příklady upoutávek na akce, na kterých měly být poskytovány letáky s jeho prezentací, dva prezentační listy, příklad cíleného dopisu a seznam adres. Obě akce, kterých se týkaly předložené letáky, se ale konaly už v roce 2010, zatímco předmětný průzkum chování se měl uskutečnit až v roce 2011. Z předložených prezentačních listů není vůbec patrné jejich časové zařazení a samy o sobě nijak neprokazují, že by je vytvořila společnost AINRING a distribuovala je na různých akcích, jak tvrdil žalobce. Totéž platí také pro příklad cíleného dopisu a seznam adres – zde krajský soud v podrobnostech odkazuje na hodnocení správce daně (str. 8-9 zprávy o daňové kontrole) a žalovaného (bod 27 napadeného rozhodnutí), s nímž se plně ztotožňuje (předložený seznam adres byl v době, kdy měly být dopisy dle tvrzení žalobce rozesílány, již neaktuální atd.).
48. Krajský soud tedy konstatuje, že zasláním výzvy správce daně k odstranění pochybností dne 14. 1. 2016 přešlo důkazní břemeno na žalobce. Zároveň platí, že pochybnosti správce daně se žalobci v následném řízení odstranit nepodařilo. Krajský soud zároveň nepřisvědčil žalobci, že by požadavky finančních orgánů, aby doložil svá tvrzení dalšími důkazy, byly excesivní. Námitky žalobce, že nebylo povinností pana M. zabývat se vnitřní strukturou společnosti AINRING, že správce daně nevzal v potaz obchodní zvyklosti a zavedenou praxi mezi panem M. a panem S. atd., nemohou zastříti existenci vážných pochybností o věrohodnosti žalobcem předloženého dokladu. Za těchto okolností nebylo nepřiměřené požadovat po žalobci doložení dalších důkazů.
49. K námitce žalobce, podle níž jiné důkazy nemá, neboť většina podkladů, které měl k dispozici, byla zabavena Policií ČR, krajský soud konstatuje, že předmětná tvrzení zůstávají v obecné rovině a nejsou žádným způsobem doložená.
50. Neobstojí ani námitky, kterými žalobce brojí proti použití důkazů získaných z trestního řízení v řízení daňovém. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008,

č. j. 2 Afs 24/2007 – 119, listiny, z nichž je patrný obsah výpovědí svědků podaných v jiných řízeních o právech a povinnostech než v daňovém řízení, v němž má dotyčná listina sloužit jako důkaz, mohou být podkladem pro rozhodnutí, není-li to na úkor práva daňového subjektu být přítomen výsledku svědka a klást mu otázky, byly-li pořízeny i v jiných ohledech v souladu se zákonem a dostaly-li se do sféry správce daně zákonným způsobem. Uvedené listiny musí být daňovému subjektu zpřístupněny, aby se mohl seznámit s jejich obsahem a případně navrhnout další důkazy, které by zjištění z nich vyplývající upřesnily, korigovaly či vyvrátily. V případě, že výpovědi svědků zaznamenané v listinách jsou v rozporu s jinými důkazy provedenými v daňovém řízení, je třeba tento rozpor odstranit, a to zpravidla výsledkem dotyčných svědků. Krajský soud konstatuje, že tyto podmínky byly v nyní posuzované věci splněny. Žalobce ostatně ani konkrétně nenamítá, že by tomu bylo jinak. Žalobce neuvádí nic o tom, že by například nemohl být přítomen výsledkům svědků prováděným v předmětném trestním řízení, na jejichž výpovědi správce daně odkazuje, nebo že by jejich výpověď byla v rozporu s důkazy provedenými v daňovém řízení.

51. K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 19/2009 – 57 krajský soud uvádí, že Nejvyšší správní soud zde navázal na závěry, které vyslovil ve výše citovaném rozsudku č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, a dále je rozvinul. Poukázal přitom jednak na skutečnost, že výsledek obviněného je zároveň prostředkem jeho obhajoby, obviněný tak může uvádět i nepravdu, což může ovlivnit výpovědní hodnotu protokolu o výpovědi obviněného pro účely daňového řízení. Dále konstatoval, že listina zachycující výpověď osoby v trestním řízení nemůže být jediným rozhodujícím důkazem, kterým by správce daně unesl své důkazní břemeno zpochybňující účetnictví daňového subjektu. V nyní posuzované věci však nelze tvrdit, že by jediné rozhodující důkazy, kterými by správce daně unesl své důkazní břemeno, měly původ v trestním řízení. Neplatí ani, že by správce daně přehnaně a nekriticky spoléhal na protokoly o výpovědi obviněného. Správce daně ve výzvě k odstranění pochybností odkazoval i na důkazy, které neměly původ v trestním řízení. Tyto důkazy zároveň nebyly v rozporu s důkazy získanými z trestního řízení.
52. Krajský soud dále přisvědčuje žalovanému, že finanční orgány nikde neuvádějí, že se pan M. dopustil trestného činu zkrácení daně. O panu M. hovoří toliko jako o obviněném z trestného činu zkrácení daně, samy tedy nehodnotí, zda se trestný čin stal či nikoliv (což by jim skutečně nepříslušelo). Finanční orgány pouze vycházejí z poznatků získaných v souběžně probíhajícím trestním řízení. Na tom není nic nepřipustného.
53. *Obiter dictum* krajský soud dodává, že z jeho úřední činnosti (z řízení vedených u krajského soudu o žalobách podaných proti rozhodnutím o doměření DPH dalším společností personálně propojeným s žalobcem, viz např. řízení vedené pod sp. zn. 31 Af 25/2018 nebo pod sp. zn. 31 Af 39/2018) je mu známo, že předmětné trestní řízení již bylo pravomocně skončeno. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 12. 2016, sp. zn. 40 T 16/2015, shledal obžalované Jiřího Severského, Martina Mašátu a několik dalších osob vinnými zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku. Městský soud uložil Jiřímu Severskému podmíněný trest odnětí svobody, trest zákazu činnosti a trest propadnutí majetku, Martinu Mašátovi pak uložil podmíněný trest odnětí svobody, peněžitý trest a trest propadnutí náhradní hodnoty. Vrchní soud v Praze následně rozsudkem ze dne 29. 11. 2019, sp. zn. 3 To 121/2018, potvrdil výrok o vině i trestu uloženém Martinu Mašátu,

ve vztahu k Jiřímu Severskému zrušil výrok městského soudu o uloženém (podmíněném) trestu odnětí svobody a nově rozhodl, že se Jiří Severský odsuzuje k (nepodmíněnému) trestu odnětí svobody v trvání šesti roků.

54. K návrhům na provedení důkazu audiozáznamy výpovědi M. M. a J. S., které byly učiněny v trestním řízení, krajský soud uvádí následující. Finanční orgány nepochybily, jestliže tomuto důkaznímu návrhu nevyhověly. Soud souhlasí s žalovaným, že výpověď pana M. nelze osvědčit jako důkaz prokazující uskutečnění předmětného obchodního případu dle předložené faktury. Jednalo by se pouze o tvrzení o skutkovém stavu z pohledu žalobce. Osoba uplatňující nárok na odpočet daně nemůže pouhým svým tvrzením (respektive tvrzením osoby v pozici jejího statutárního orgánu) prokázat, že obchodní případ proběhl tak, jak sama tvrdí v přiznání k DPH. K výpovědi pana S. pak soud konstatuje, že správce daně se jej pokusil sám vyslechnout, ale pan S. odmítl v daňovém řízení vypovídat. Audiozáznam výpovědi pana S. v trestním řízení by nicméně představoval nadbytečný důkazní prostředek, který by již nemohl na hodnocení finančních orgánů (vzhledem ke skutkovému stavu vyplývajícímu z jiných důkazů) nic změnit. I kdyby totiž výpověď pana S. měla potvrzovat tvrzení žalobce o uskutečnění posuzovaného zdanitelného plnění, nebyla by tato výpověď věrohodná. K návrhu žalobce na provedení těchto důkazů v soudním řízení viz výše (bod 24 rozsudku).
55. Pokud jde o výpověď B. H. v trestním řízení, pak krajský soud dává žalobci za pravdu v tom, že pan H. v době, kdy měla společnost AINRING poskytnout žalobci průzkum chování, ještě nebyl zaměstnancem žalobce (jak o tom svědčí pracovní smlouva uzavřená mezi panem H. a žalobcem). Sám žalobce nicméně připouští, že pan H. byl v uvedené době zaměstnancem společnosti, která je s žalobcem personálně propojená (a to společnosti Interchemia Praha). Jeho výpověď tak je relevantní v tom, že potvrzuje existenci systému „daňových optimalizací“ prováděných různými personálně propojenými společnostmi, v nichž působí pan M. jako statutární zástupce, tak jak o něm vypovídal například také F. V. Nicméně důkaz protokolem o výpovědi B. H. byl toliko podpůrným důkazem, rozhodnutí finančních orgánů primárně vychází z jiných důkazů.
56. Žalobce dále brojí tomu, že finanční orgány neprovedly výslech svědka P. F., která mohla prokázat, že došlo k uskutečnění průzkumu chování. Krajský soud také v tomto případě souhlasí s finančními orgány, že by výslech uvedeného svědka byl nadbytečný (v podrobnostech viz bod 51 žalobou napadeného rozhodnutí).
57. Žalobce dále namítl, že podle judikatury Ústavního soudu i za situace, kdy skutečným dodavatelem byl jiný subjekt, než subjekt uvedený na dokladech, je třeba umožnit daňovému subjektu prokázat skutečné výdaje jinými prostředky. Krajský soud nerozumí tomu, z jakého důvodu by měla být daná judikatura relevantní pro nyní posuzovanou věc, jestliže žalobce (jak sám zdůrazňuje) nikdy ani netvrdil, že by skutečným dodavatelem byl jiný subjekt, než subjekt uvedený na předloženém dokladu.
58. Pouze pro úplnost krajský soud dodává, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vypořádal i s dalšími námitkami uplatněnými žalobcem v odvolání proti rozhodnutí správce daně. Jeho rozhodnutí tak zcela jistě není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

VI. Závěr a náklady řízení

59. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
60. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 19. února 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu